ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'. ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΦΥΛ. Ζ'.

ΕΟΡΤΑΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

Ἑπτὰ ἦσαν αἱ κύριαι τῶν Ἀρχαίων Αἰγυπτίων ἑορταί.

1 Ἡ τῆς Βουβάστου πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

2 Ἡ τῆς Βουσίριος πρὸς τιμὴν τῆς Ἴσιδος.

3 Ἡ τῆς Σάϊος πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

4 Ἡ τῆς Ἡλιουπόλεως πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου.

5 Ἡ τῆς Βουτοῦς πρὸς τιμὴν τῆς Λητοῦς.

6 Ἡ τῆς Παπρήμιος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως, καὶ

7 Ἡ τῆς Πιόμης πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Ἡ παραδοξωτέρα ἦτο ἡ τῆς Ἀρτέμιδος. Κατ' αὐτὴν οἱ πιστοὶ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, μετέβαινον εἰς τὴν Βούβαστον διὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ διήρκει ὁ πλοῦς, γυναῖκες τινὲς ἔπαιζον τὰ κύμβαλα, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀσκαύλου. Οἱ λοιποὶ ἔψαλλον κροτοῦντες τὰς χεῖρας. Ὅταν ἔφθανον εἴς τι χωρίον, προσήγγιζον εἰς αὐτὸ μὲ τὴν λέμβον καὶ ἐκεῖ αἱ γυναῖκες ἐξηκολούθουν ᾄδουσαι καὶ ἠχοῦσαι, τινὲς δὲ αὐτῶν διὰ λέξεων προσβλητικῶν ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ χωρίου, ἀνασύρουσαι τὰς ἐσθῆτας των ἀναιδῶς. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο κατὰ τὴν ἐμφάνισιν ἑκάστου χωρίου μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς λέμβου εἰς τὴν Βούβαστον, ἔνθα ἐθύοντο πολλὰ ζῶα εἰς τοὺς βωμοὺς καὶ πάντες ἔπινον ἄμετρον οἶνον. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον 700,000 ἄνθρωποι συνέρρεον εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν παίδων. Τοῦτο ὅμως εἶναι πιθανῶς λάθος τῶν ἀντιγραφέων, καθόσον ἡ Αἴγυπτος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλίνιος, ἐξετείνετο μόλις μέχρι Συήνης, ὁ δὲ πληθυσμός της εἶχε πάθει σπουδαῖαν ἐλάττωσιν συνεπείᾳ τῶν ἀτελευτήτων πολέμων καὶ Περσικῶν εἰσβολῶν.

Τὸ μέλλον νὰ θυσιασθῇ ζῶον ἦτο ὁ βοῦς, ὅστις ἔδει νὰ μὴ φέρῃ τρίχας μέλαινας, διότι αὗται ἐθεωροῦντο ὡς ἀκάθαρτοι· ἐπεσκέπτετο αὐτὸ ὁ ἱερεὺς· ἐὰν ἡ γλῶσσά του δὲν ἔφερε στίγματα καὶ αἱ

τρίχες τῆς οὐρᾶς του ἦσαν φυσικαὶ, τότε προσέδενον εἰς τὰ κέρατα αὐτοῦ σχοινίον ἐκ βύβλου καὶ ἔθετον ἐπ' αὐτοῦ τὸν χοῦν ἐφ' οὗ ἔδει νὰ ἀποτυπωθῇ ἡ σφραγίς του, ἥτις, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἔφερε γεγλυμμένον γονυκλινῆ ἄνθρωπον μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ξῖφος, οὗτινος ἡ αἰχμὴ ἦν ἐστραμμένη πρὸς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ θῦμα τότε ἐφέρετο εἰς τὸν βωμὸν, ἔνθα ὑπῆρχεν ἑτοίμη πυρὰ, ἐφ' ἧς ἐχέετο οἶνος. Ἀφοῦ ἐπεκαλοῦντο τὴν Θεότητα, ἀπέκοπτον τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου, ἣν πληροῦντες καταρῶν, ἐπώλουν τοῖς ἑβραίοις, οἵτινες ἔρριπτον αὐτὴν εἰς τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέδερον τὸν βοῦν καὶ ἀπέκοπτον τὰ αἰδοῖά του, τοὺς πόδας καὶ τὸν λαιμόν. Τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος ἐπλήρουν δι' ἄρτου ἐκ καθαροῦ ἀλεύρου, διὰ μέλιτος, ξηρῶν σταφυλῶν, σύκων, θυμιάματος, μύρου καὶ ἄλλων εὐωδῶν οὐσιῶν. Τέλος ἔκαιον αὐτὸ, χέοντες ἐπ' αὐτοῦ ἱκανὴν ποσότητα οἴνου καὶ ἐλαίου. Οὕτως οἱ τοῦ αἵματος ἀτμοὶ συνεφύροντο πρὸς τοὺς τῶν ἀρωμάτων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θυσίας ὁ προσφέρων αὐτὴν παρεκάλει τὸν Θεὸν ν' ἀποσοβήσῃ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ αὐτοῦ πᾶσαν δυστυχίαν καὶ θλίψιν. Οἱ περιεστῶτες ἔτυπτον πάντες ἀλλήλους. Ἀφοῦ δ' ἔπαυον τυπτώμενοι, ἔτρωγον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ θύματος. Αἱ γυναῖκες δὲν ἔθυον, καθὰ ἀφιερωμέναι εἰς τὴν Ἴσιδα.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἴσιδος, οἵτε ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ἔτυπτον ἀλλήλους ἀναμὶξ καὶ εἶτα περιεφέροντο περὶ τὴν θυσίαν θλιβόμενοι καὶ ὀδυρόμενοι.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐγένετο τὴν νύκτα μεγάλη φωταψία, ἧς ἕνεκα ὠνομάσθη ἡ ἑορτὴ καὶ «ἑορτὴ τῶν ἀνημμένων λαμπάδων».

Αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Λητοῦς ἦσαν ἁπλαῖ καὶ μόνον ἔθυον κατ' αὐτάς.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἄρεως ἐκτὸς τῶν προσφερομένων τῷ ἱπποποτάμῳ θυσιῶν ἐγένετο καὶ τὸ ἑξῆς. Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς, τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ μετεφέρετο ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκ τοῦ ξυλίνου καὶ ἐπικεχρυσωμένου σηκοῦ του εἰς ἕτερον σηκὸν ἐκτὸς τοῦ ναοῦ κείμενον. Τὴν ἐπιοῦσαν, ἐπὶ παρουσίᾳ χιλίων καὶ ἐπέκεινα ἀνδρῶν ὡπλισμένων διὰ μακρῶν ροπάλων, οἱ ἱερεῖς ἔθετον τὸ ἄγαλμα ἐπὶ μικροῦ φορείου τετρατρόχου καὶ ἔσυρον αὐτὸ πρὸς τὸν Ναόν. Οἱ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ ἄνδρες ἀνθίσταντο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ χίλιοι ροπαλοφόροι, προηγούμενοι τοῦ Θεοῦ, ἔτυπτον ἀναλγήτως τοὺς ἐν τῇ θύρᾳ φύλακας. Ἀφοῦ ἀντηλλάσσοντο ραβδισμοὶ πλεῖστοι ὅσοι, οἱ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ μαχόμενοι ἐνίκων, καὶ ὁ Ἄρης εἰσήρχετο ἐν δόξῃ εἰς τὸν Ναόν.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τέλος τοῦ Βάκχου ἐν Πιόμῃ ἕκαστος ἔθυε πρὸ τῆς οἰκίας του χοῖρον, ἄρρενα μὲν εἰς τὸν Βάκχον, θῆλυν δὲ εἰς τὴν Σελήνην. Κατὰ τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην δὲν ἔτρωγον τὸν χοῖρον, ἀλλ' ἔπεμπον αὐτὸν εἰς τὸν παρ' οὗ τὸν ἠγόρασαν. Τὸν χοῖρον ὅμως τῆς Σελήνης ἔτρωγον κατὰ τὴν νέαν Σελήνην ἢ τὴν Πανσέληνον. Οἱ μὴ ἔχοντες τὰ μέσα ν' ἀγοράσωσι χοῖρον, κατεσκεύαζον ὁμοίωμα αὐτοῦ ἐκ ζύμης καὶ προσέφερον αὐτὸ ὡς θυσίαν.

Οἱ σημερινοὶ δὲ Αἰγύπτιοι ἔχουσι τὰς

ἑξῆς ἑορτὰς, ἃς δὲν περιγράφομεν ὡς γνωστάς.

1ον. Τὸ Κορμπὰν Μπαϊράμ.

2ον. Τὸ Μπαϊράμ.

3ον. Τὴν εἰς Μέκκαν ἀποστολὴν τοῦ τάπητος.

4ον· Τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

5ον. Τὴν γέννησιν τοῦ Προφήτου.

6ον. Τὴν προσάραξιν τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε εἰς τὸ Ἀραράτ.

καὶ ἄλλας ἑορτὰς ἁγίων.

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ.

« Εἶμαι ὁ μᾶλλον μισούμενος ἀνὴρ τῆς Εὐρώπης» εἶπεν ἔν τινι ἀγορεύσει του κατὰ τὸ 1874 ὁ πίγκιψ Βίσμαρκ. Διὰ νὰ εἶναι δέ τις πολὺ μισούμενος ἢ πολὺ ἀγαπώμενος, πρέπει νὰ τυγχάνῃ πρόσωπον ἔξοχον, καὶ τοιοῦτος εἶναι βεβαίως ὁ μέγας τῆς Γερμανίας πολιτικός.

Περὶ αὐτοῦ θὰ γράψωμεν σήμερον ὀλίγα τινὰ, ἀφορῶντα εἰς τὴν νεότητά του.

Ὁ Βίσμαρκ, οὗτινος τὸ κύριον ὄνομα εἶναι Κάρολος— Ὄθων, ἐγεννήθη τῇ 1 Ἀπριλίου 1815 ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Βραν̆δεμβούργου. Ἡ οἰκογένειά του ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν εὐγένειαν, προσέφερε δὲ κατὰ καιροὺς ἱκανοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ βουλευτὰς εἰς τὸ Κράτος. Ὁ πατὴρ τοῦ Βίσμαρκ ἦτο Ἴλαρχος ἐν τῷ ἱππικῷ καὶ ἀπεβίωσε τῷ 1845. Ἡ μήτηρ του, κόρη τοῦ Μίγκεν, γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τοῦ Φριδερίκου Γουλιέλμου Γ'. ἐθεωρεῖτο ὡς γυνὴ εὐφυεστάτη καὶ φιλόδοξος. Μεγίστην ἐπέδειξεν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν της ἐπιδιδόμενον εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, ἀλλ' ἀπέθανε πολὺ πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν πόθον αὐτῆς πληρούμενον.

Ὁ Βίσμαρκ ἐστάλη εἰς τὸ σχολεῖον ἑξακε-τῆς, τῷ δὲ 1832 ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γοτίγγης, ἔνθα ἐγένετο καταφανὲς τὸ ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἀπέκτησε φήμην τινὰ, οὐχὶ τόσῳ διὰ τὴν φιλομάθειαν, ὅσῳ διὰ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς μονομαχίας του. Ἡμέραν τινὰ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν παράδοσιν φέρων μεγαλοπρεπῆ ἱματισμὸν, μέγαν πῖλον, ἀσιανὰ ὑποδήματα, καὶ κρατῶν μακρὰν καπνοτύριγγα, παρακολουθούμενος δὲ ὑπὸ μεγίστου κυνός. Ἡ ἰδιοτροπία του αὕτη ἐτιμωρήθη διὰ προστίμου 5 ταλλήρων.

Ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του ἤρισε πρὸς τέσσαρας Ἀννοβερίους φοιτητὰς, οἵτινες ἐγέλασαν ἠχηρῶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἱματισμοῦ του. Ἐγένοντο ὅθεν τέσσαρες εἰς μονομαχίαν προκλήσεις, ἀλλ' αἱ μονομαχίαι δὲν ἐτελέσθησαν, φιλιωθέντων τῶν ἐρισάντων καὶ τοῦ Βίσμαρκ συμπεριληφθέντος εἰς τὸν ὅμιλον τῶν ἐξ Ἀννόβερ φοιτητῶν ὡς φίλου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐθεώρησαν ὡς προσβολὴν οἱ ἐκ Βρούνσβικ φοιτηταὶ, διόπερ ἠναγκάσθη ὁ Βίσμαρκ νὰ συνάψῃ εἴκοσι πρὸς αὐτοὺς μονομαχίας κατὰ τὴν ἐν Γοτίγγῃ διαμονήν του!

Ἐν δυσὶ λέξεσιν ὁ Βίσμαρκ διῆγε βίον ἔκλυτον, μηδαμῶς παρευρισκόμενος εἰς τὰς παραδόσεις, καὶ λέγων ὅτι ὁ καθηγητής του, καθὸ διάσημος, δὲν θὰ ἐστερεῖτο ὁμιλητῶν ἄλλων. Ἅμα ὅμως προσήγγιζεν ὁ χρόνος τῶν ἐξετάσεων, κατεγίνετο καὶ ἐπετύγχανεν εἰς αὐτάς.

Ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀποσυρθεὶς ὁ Βίσμαρκ ἐπεδόθη εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, διορισθεὶς ὑπάλληλος ἔν τινι τοῦ Βερολίνου δικαστηρίῳ. Καὶ ἐκεῖ παρέσχεν ἱκανὰ δείγματα τῆς ἰδιοτροπίας του. Ἐξετάζων μιᾷ τῶν ἡμερῶν μάρτυρά τινα, ὅστις τῷ ἀπήντα αὐθαδῶς, ἔλεξεν ὅσα οἱ ἀναγνῶσται γινώσκουσιν ἐκ τῶν ἐν τῷ Α'. τόμῳ τῆς « Ἀνατολῆς » καταχωρισθέντων « Ἀνεκδότων τοῦ Βίσμαρκ. »

(ἐν Σελίδι 159)

Ἄλλοτε, εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ προϊσταμένου του δικαστοῦ καὶ παρατηρήσας ὅτι οὗτος δὲν προσεφέρθη αὐτῷ εὐγενῶς, τῷ εἶπεν ἀποτόμως ὅτι οἱανδήποτε καὶ ἂν κατέχῃ θέσιν, ὁσῳδήποτε καὶ ἂν ᾖ αὕτη ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς του, ἡ κοινωνική του θέσις εἶναι πολὺ κατωτέρα τῆς ἑαυτοῦ. Ἄλλος προϊστάμενός του ἐπλησίασεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ παράθυρον καὶ διὰ τῶν δακτύλων ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ τῆς ὑάλου, ἐνῷ ὁ Βίσμαρκ περιέμενεν αὐτὸν ἵνα τῷ ὁμιλήσῃ. Θυμωθεὶς διὰ τὴν περιφρονητικὴν ταύτην τοῦ προϊσταμένου του συμπεριφορὰν, ἐπλησίασε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἕτερον παράθυρον καὶ ἤρξατο τυμπανίζων ἐπίσης. Ἐν τούτοις ὁ προϊστάμενος στραφεὶς πρὸς τὸν Βίσμαρκ, τῷ λέγει:

— Τί θέλεις;

— Ἦλθον κατ' ἀρχὰς, εἶπεν ὁ Βίσμαρκ, ὅπως σᾶς ζητήσω ἄδειαν ἀπουσίας. Νῦν ὅμως σᾶς ζητῶ τὴν παραίτησίν μου.

Τὸ τοιοῦτο τοῦ νεανίου σφρῖγος κατεδείκνυεν εὐκόλως τὴν ὑψηλοφροσύνην τοῦ μέλλοντος μεγάλου ἀνδρός.

Πρώτην φορὰν ἐπαρουσιάσθη ὁ Βίσμαρκ εἰς τὸν τότε Πρίγκιπα Γουλιέλμον, νῦν δ' Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, συστηθεὶς ὑπό τινος συναδέλφου του. Ἐπειδὴ δὲ ἀμφότεροι ἦσαν λίαν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὁ μέλλων Αὐτοκράτωρ παρατηρήσας αὐτοὺς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐμειδίασε καὶ εἶπε.

— Φαίνεται ὅτι ἡ Δικαιοσύνη ἐκλέγει τοὺς λειτουργούς της ἐκ τῶν ἐπιλέκτων τῆς φρουρᾶς!

Ὁ μετέπειτα αὐτοκράτωρ, συνομιλῶν μετὰ τοῦ ἀρχικαγκελαρίου του, θ' ἀνεμιμνήσκετο τῆς περιστάσεως ἐκείνης καὶ θὰ ἐγέλων ἀμφότεροι ἐπὶ τῇ ἀστασίᾳ τῶν περιστάσεων.

Ὁ Βίσμαρκ φέρει μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων παρασήμων πάντων τῶν ἐθνῶν ἅπερ κοσμοῦσι τὸ στῆθος του καὶ ταπεινόν τι μετάλλιον. Τοῦτο ἔλαβε σώσας κατὰ τὴν νεότητά του τὴν ζωὴν ἀνθρώπου κινδυνεύοντος νὰ πνιγῇ.

Ὁ Βίσμαρκ, παραιτηθεὶς τῆς θέσεώς του, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἀπεσύρθη εἰς τὰ κτήματά του. Τὸν βίον του διῆγε καλλιεργῶν αὐτὰ καὶ διασκεδάζων τοιουτοτρόπως εἰς τὰ πέριξ τῶν γαιῶν του, ὥστε ἀπέκτησε τὸν τίτλον *Τρελλὸ-Βίσμαρκ*.

Πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τοῦ παραδόξου τρόπου του τοῦ ἱππεύειν, θηρεύειν, πίνειν *πόρτερ* καὶ Καμπανίτην οἶνον ἐν ἀφθονίᾳ κτλ. Καὶ ὅμως ὁ τοιαύτην κεκτημένος φήμην, ἐκλείετο συνεχῶς ἐφ' ὁλοκλήρους ὥρας εἰς τὴν βιβλιοθήκην του καὶ κατεβρόχθιζεν οὕτως εἰπεῖν τὰ φιλοσοφικὰ βιβλία, τὰ ἱστορικὰ, τὰ τῆς πολιτικῆς, εἶτα δ' ἐξήρχετο εἰς μακρὸν περίπατον, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μεγίστου κυνός του. Πολλάκις ἐγκατέλειπε τὴν ἐξοχὴν, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἢ τὴν Γαλλίαν. Τέλος πάντων, βαρυνθεὶς τὸν ἄγαμον βίον καὶ τὰς παρεκτροπὰς, ἐνυμφεύθη τῷ 1847 τὴν δεσποινίδα Πουτκάμερ. Οἱ γονεῖς τῆς εὐγενοῦς ταύτης νεάνιδος, ἧς τὴν καρδίαν εἵλκυσεν ὁ Βίσμαρκ, ἦσαν ἄνθρωποι φιλήσυχοι καὶ ἐνάρετοι. Ἐταράχθησαν δὲ σφόδρα ὅταν ἐπαρουσιάσθη ὁ Βίσμαρκ, ἄνθρωπος χαίρων φήμην ἰδιοτρόπου καὶ ἄφρονος, ἵνα ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς κόρης των. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔμαθον παρὰ τῆς ἰδίας νεάνιδος ὅτι αὕτη ἠρᾶτο τοῦ Βίσμαρκ, ἠναγκάσθησαν νὰ συγκατατεθῶσι, καὶ βεβαίως δὲν ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ μετανοήσωσι διὰ τοῦτο, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι διέτρεξεν ὁ Βίσμαρκ λαμπρὸν καὶ μέγα στάδιον, ἦτο καὶ εἶναι καὶ πρότυπον συζύγου. Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἔζησαν οἱ νεόνυμφοι εἰς τὰ ἐν Σενχάουζεν κτήματά των· ἀλλὰ τὸ ἀνήσυχον τοῦ γαμβροῦ καὶ φιλόδοξον πνεῦμα δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὸν περιορισμένον κύκλον τοῦ γαληνίου βίου τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ πολιτικὴ δὲν ὤκνησε νὰ τῷ ἀνοίξῃ τοὺς εὐρεῖς της ὁρίζοντας.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ νεότης τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ, ὅστις ἀνεδείχθη μέγας τῆς Εὐρώπης πολιτικὸς καὶ ὅστις κατώρθωσε τὴν συνένωσιν τῆς Γερμανίας ἁπάσης.

ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ
ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ.

(Διήγημα, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

[Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλ.]

Ὁ Ρόζεν ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του τῶν νέων ἀποπειρῶν καὶ ἐνεργειῶν του.

Ἐγκαταλιπὼν τὴν ἰδέαν τῶν μονομαχιῶν, αἵτινες εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐχρησίμευσαν ἢ εἰς τὸ νὰ λυπήσωσι ποικιλοτρόπως αὐτὸν, ἐφεῦρε νέους τρόπους αὐτοκτονίας. Ἀλλ' ἀείποτε εὕρισκεν ἐμπόδια πρὸς ἐκτέλεσίν των. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ ἀποθάνῃ διά τινος κοινοῦ τρόπου. Ἐρρίφθη λοιπὸν τρὶς ἢ τετράκις ἐν μέσῳ τῶν διατρεχουσῶν τὴν ὁδὸν ἁμαξῶν μὲ ὕφος ἀνθρώπου κωφοῦ ἢ λίαν ἀφῃρημένου, ἀλλ' οἱ ἁμαξηλάται ἐσταμάτων καὶ ἐκραύγαζον αὐτῷ νὰ προσέξῃ, ἐνῷ διαβάτης τις κεντῶν αὐτὸν, τῷ ἔλεγε:

— Κύριε, τραβηχθῆτε, ὁ ἁμαξηλάτης σᾶς φωνάζει. (α)

Περιεπάτει συνεχῶς ὑπὸ ἑτοιμορρόπους οἰκοδομὰς, ἐλπίζων ὅτι πιθανὸν νὰ καταπέσῃ τις αὐτῶν καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ· ἀλλ' εἰς μάτην!

Πολλάκις, ἀναγινώσκων τὴν ἑσπέραν τὰς ἐφημερίδας, παρετήρει τὴν θνησιμότητα τῶν Παρισίων καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἀπέθνησκον ἱκανοὶ μὴ ποθοῦντες βέβαια τὸν θάνατον, ἐνῷ αὐτὸς ὁ περιηγούμενος πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ! Καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ λύσσης τοῦτο σκεπτόμενος.

— Καὶ ἂν τῷ ὄντι ἐγεννήθην ἀθάνατος;...

(α) Δὲν ἐσκέφθη, φαίνεται, ὁ Ρόζεν νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἄλλως τε ἐδῶ θὰ ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του, χάρις τοῖς ἡμετέροις ἁμαξηλάταις.

ἐσκέπτετο. Πῶς ν' ἀνθέξω εἰς τοιαύτην ζωὴν μὴ ἔχουσαν τέρμα;

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔμαθεν ὅτι ἐν Παρισίοις περιήρχοντο τὴν νύκτα εἰς τὸς ἀποκέντρους ὁδοὺς πολλοὶ κακοῦργοι καὶ δολοφόνοι. Ὁ Ρόζεν τότε ὁλόκληρον τὴν νύκτα διήρχετο εἰς τὰ ἀπόκεντρα μέρη, εἰς τὸ δάσος τοῦ Βουλώνης, εἰς μέρη προξενοῦντα τρόμον . . . . . ἀλλ' ἐπανήρχετο τὴν πρωΐαν σῶος καὶ ὑγιής. Καὶ δὲν ἔφθανε τοῦτο, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ὑποκρύπτῃ καὶ τὸ ὄνομά του, ἕνεκα τῶν ἐν Δοῦβρ καὶ Ἀμιένῃ συμβάντων, καθόσον ἡ ἀστυνομία ἐζήτει ἤδη τὰ ἴχνη του. Καὶ ναὶ μὲν οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ τὶς οἶδε; τεκμήριόν τι, ὑπόνοιά τις, ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ φέρῃ εἰς φῶς.

Ἐσκέπτετο νὰ ἀπέλθῃ ἐκ Παρισίων, ὅτε ἐσπέραν τινὰ, εἰσελθὼν εἰς μαγειρεῖόν τι, ὡς συνήθως ἔπραττεν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς συναντήσεως τοῦ θανάτου, ἤκουσεν ὄπισθεν αὐτοῦ ὁμιλίας· παρατηρήσας δὲ ἔκ τινος ραγάδος τῆς σανίδος, εἶδε τέσσαρας ἀνθρώπους συνομιλοῦντας περὶ κλοπῆς, ἣν διενοοῦντο νὰ διαπράξωσι τὴν νύκτα ἐκείνην. Καί τοι δὲ ἐλάλουν χαμηλοφώνως, ἠδυνήθη ὁ Ρόζεν ν' ἀκούσῃ τὰ ἑξῆς.

— Σᾶς ἐπαναλέγω ὅτι τὸ θέατρον τοῦ μελοδράματος μόλις τελειόνει μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Πρὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἀδύνατον αὐτὸς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ἔστω! ἀλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ κ. Μεστριὲ μεταβαίνει καθ' ἑσπέραν εἰς τὸ θέατρον;

— Εἶμαι ὑπερβέβαιος· οὐδέποτε λείπει.

— Καλά! Ὅπως δήποτε πρὸ τῆς 11ης δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμέν τι, διότι εἰς τὸν Β'. ὄροφον ὑπάρχει ἡ κ. Ροζὼν, ἥτις μόλις τὴν 11ην κοιμᾶται.

— Στοιχηματίζω ὅμως, προσέθηκεν ἕτερος, ὅτι δὲν θὰ ἐνθυμεῖσαι οὔτε τὴν οἰκίαν, οὔτε τὴν ὁδόν.

— Μὴ φοβεῖσαι, διότι τὴν ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα. Εἶναι ἡ ἀδιέξοδος ὁδὸς ἀριθ. 42, τρί-

τος ὄροφος, θύρα πρὸς ἀριστερά. Ἀλλ' ἐγὼ ἄλλο σκέπτομαι. . . .

— Δηλαδή;

— Ἔχω ὑπόνοιαν ὅτι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, ὅπερ μᾶς παρετήρει εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, εἶναι ἀστυνόμος.

— Οὔφ! αἰωνίως ἀστυνόμους βλέπεις σύ! Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι. Εἰς τὰς 11 θὰ συσυναντηθῶμεν εἰς τὴν μονήν, δηλ. εἰς τὴν γωνίαν τῆς μονῆς.

— Ἀλλ' ἐάν. . . .

— Τί;

— Ἐὰν ἀνερχόμενοι ἢ κατερχόμενοι ἠθέλομεν συναντήσει εἰς τὴν κλίμακα τὸν κ. Μεστριέ; . . .

— Ἔ! τότε τὸν φονεύομεν καὶ τελειόνει.

— Ἔχει καλῶς.

Ὁ Ρόζεν δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ πλείονα. Ὅσα ἤκουσεν ἤμκουν αὐτῷ. Ἐξῆλθεν ὁρμητικῶς τοῦ μαγειρείου καὶ μὲ στερεὰν ἀπόφασιν νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Μεστριὲ ἐν τῇ μελλούσῃ νὰ διαδραματισθῇ σκηνῇ, τοποθετούμενος εἰς τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του. Τὸ δύσκολον ὅμως ἦτο ἡ εὕρεσις τῆς γωνίας τῆς μονῆς, διότι νὰ ἐρωτήσῃ διαβάτην τινὰ δὲν ἐπόθει. Ἡ ἐνάτη δὲν εἶχεν ἔτι σημάνει. Τῷ ἔμενον δύο ὧραι πρὸς ἔρευναν καὶ ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν.

Ἐτκέρθη ὅτι ἡ μονὴ δὲν θὰ ἦτο μακρὰν τοῦ μαγειρείου ἐν ᾧ ἤκουστε τὴν ὁμιλίαν τῶν κακούργων.

Ἤρξατο λοιπὸν ἀναζητῶν τὴν μονήν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ χρόνος ἐν τούτοις παρήρχετο καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν παρετήρει τὸ ὡρολόγιόν του, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔφθασεν ἡ 11· ἐσήμανεν ὅμως ἡ 10 3(4 . . . . Ἀπεφάσισε τότε νὰ ἐρωτήσῃ ἕνα ἢ δύο διαβάτας, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε νὰ τῷ εἴπῃ. Ἰδέα τις αἴφνης τῷ ἐπῆλθεν· ἐκάλεσεν ἅμαξαν καὶ λέγει τῷ ἁμαξηλάτῃ:

— Εἰς τὴν μονήν!

— Ἀλλά, κύριε, δύο βήματα ἀπέχει ἡ μονὴ καὶ θέλετε ἅμαξαν;

— Ἔ; . . . ὤ! μάλιστα.... ἀλλὰ δὲν βλέπεις ὅτι . . . ἔσπασα τὸ πόδι καὶ δὲν δύναμαι νὰ κάμω ἓν βῆμα; . . .

Ὁ ἁμαξηλάτης ἐπίστευσε καὶ ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν μονήν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας κατελθὼν παρετήρησε τὸν ἀριθμὸν 42 ἔν τινι οἰκίᾳ.

Παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του. Ἦτο ἡ 11 καὶ λεπτὰ 5. Ἠκροάσθη καλῶς καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει θόρυβον. Πλησιάσας εἰς τὴν θύραν, ἤκουσεν ὁμιλίας καὶ παρετήρησεν ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου φῶς. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία· οἱ κλέπται ἦσαν ἐντός. Ἐσκέφθη τότε νὰ εἰσέλθῃ ὁρμητικῶς, νὰ τοῖς ἐπιτεθῇ καὶ νὰ φονευθῇ οὕτω πως' αὐτῶν. Ἀλλὰ μόλις ἔκρουσε τὴν θύραν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν:

— Ποῖος εἶναι;

— Ἐγώ! ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν, ἐγὼ ὁ δόκτωρ Μεστριέ! Τίς λοιπὸν εὑρίσκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ μου;

Ἡ θύρα ἠνεώχθη πάραυτα καὶ χωροφύλαξ τις ἐμφανισθείς,

— Ἀξιότιμε Δόκτωρ, τῷ εἶπε, συνελάβομεν κλέπτας ἐν τῇ οἰκίᾳ σας ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ὁ Ρόζεν παρετήρησεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἶδε πολλοὺς χωροφύλακας, ἐξασφαλίζοντας διὰ χειροπέδης ἕκαστον κλέπτην. Ὁ ἀστυνόμος ἅμα ἰδὼν αὐτόν, ἀπεκαλύφθη καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐξοχώτατε, ἐπράξαμεν ὅ,τι ἔπρεπε. Συνελάβομεν δὲ τοὺς κακούργους, ὡς καὶ τὸ κλαπὲν ποσὸν τῶν 40,000 φράγκων. Ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἐνόχων ὀφείλεται τῷ ὑπαστυνόμῳ Σκερὼν, ὅστις εἶχεν ἀκούσει ἔν τινι οἰνοπωλείῳ τοὺς κλέπτας σχεδιάζοντας τὰ τῆς κλοπῆς. Ἅμα ἤκουσα τὸν θόρυβον τῆς ἁμάξης σας, εἶπον κατ' ἐμαυτόν: «Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ κ. Μεστριὲ καὶ θὰ θαυμάσῃ βλέπων αἴφνης τόσους ξένους ἐν τῇ οἰκίᾳ του.» Πρέπει τώρα νὰ λάβετε τὴν καλωσύνην, ἐξοχώτατε, νὰ μᾶς συνοδεύσητε εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα, ὅπως ἐκεῖ συντάξωμεν τὴν

δέουσαν ἔκθεσιν καὶ σᾶς ἀποδώσωμεν τὰ κατασχεθέντα χρήματα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ρόζεν, οὗτινος τὸ μέτωπον ὕγρανε ψυχρὸς ἱδρώς, διὰ τὴν δραστηριότητα μεθ' ἧς ἀνεκαλύψατε τὸ ἔγκλημα.

Εἶτα ἔκλεισε τὸν ὀφθαλμὸν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς κλέπτας, οἵτινες ἐγίνωσκον ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ Μεστριὲ, ὡς νὰ τοῖ; ἔλεγε: «Τὸ γνωρίζω ὅτι δὲν εἶμαι ὁ Μεστριὲ, ἀλλὰ μὴ μὲ προδώσητε, διότι εἶμαι συνάδελφός σας καὶ ἐπὶ τέλους ἐγὼ δύναμαι καὶ νὰ σᾶς σώσω».

Στραφεὶς μετὰ τοῦτο πρὸς τὸν Ἀστυνόμον.

— Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, εἶπε.

Καὶ ἠκολούθησεν αὐτόν.

Ἅμα ἔφθασαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα, ἐξήτασαν διὰ μακρῶν τὸν Ρόζεν περὶ τοῦ ὀνόματος, τῆς ἡλικίας του, τοῦ ἐπαγγέλματός του, τῆς κατοικίας του, περὶ τῶν χρημάτων ἅτινα ἐκλάπησαν καὶ περὶ τοῦ πόθεν ταῦτα προήρχοντο, κτλ. Εἶτα ἐκάλεσαν αὐτὸν νὰ ὑπογράψῃ καὶ τῷ παρέδωκαν τὰς 40,000 φράγκων.

— Αὔριον, τῷ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, δύνασθε, ἂν θέλετε, νὰ παρευρεθῆτε καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κατηγορουμένων.

Ὁ Ρόζεν ἐσακκούλωσε τὸ προσφερθὲν αὐτῷ ποσὸν καὶ, ἐλαφρὸς ὡς χελιδὼν, κατῆλθε τὴν κλίμακα, ἐπέβη ἁμάξης καὶ ἐσπευσε παρὰ τῷ φίλῳ του Λάμβερθ.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἀναχωρῶ εἰς Μελοῦν, διότι ἠναγκάσθην νὰ σφετερισθῶ 40,000 φράγκων καὶ δὲν δύναμαι νὰ μένω ἐν Παρισίοις. Αὔριον σᾶς περιμένω ἐκεῖ, ὅπως ὁμιλήσωμεν καὶ σοὶ διηγηθῶ τὰ συμβάντα μου.

— Ἔχει καλῶς, ἀπήντησε μετὰ στωϊκότητος ὁ Λάμβερθ.

Ι'.

Τὸ ποσὸν ὅπερ ἔλαβεν ὁ Ρόζεν ἦτο λίαν ἀναγκαῖον δι' αὐτόν, καθόσον δὲν εἶχε πλέον χρήματα. Ἐθεώρησε δὲ αὐτὸ ὡς τινα ἀποζημίωσιν, ἣν τῷ ἔπεμπεν ἡ τύχη διὰ τὰς ποσότητας ἃς τῷ ἥρπασαν ὁ Λασσὰρδ καὶ ὁ Τρικωλὲ πρὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του.

Ἐσκέπτετο ὅμως πάλιν τὴν θέσιν του. Ἔβλεπεν ὅτι ἡ τύχη δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ ν' ἀποθάνῃ, μ' ὅλας τὰς προσπαθείας του. Ἅμα εἰς Μελοῦν ἀφιχθείς, εἶδεν ὅτι ὁ Σκουάνας εἶχε πλημμυρίσει ἐκ τῶν βροχῶν καὶ κατέστρεψεν ἱκανὰς γαίας, κατέρριψεν οἰκίας, ἔπνιξεν ἀνθρώπους. κτλ. Ἡ πλημμύρα ἐξηκολούθει καὶ καθ' ἑκάστην νέα ἠριθμοῦντο θύματα.

Ἔσπευσε λοιπὸν πάραυτα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅπως πειραθῇ νὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὸν θάνατον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀνθρώπου κινδυνεύοντος ὅπως σώσῃ ἄλλους. Τῷ ὄντι, ἐκεῖ ἠδύνατο ἀξιόλογα νὰ χαθῇ καὶ σκεπτόμενος αὐτὸ ἠγάλλετο ἀπὸ καρδίας.

Ἐπληροφορήθη ὅτι ἐν Μελοῦν ὑπάρχει ἑταιρία σκοποῦσα τὴν βοήθειαν τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις των ἀποκεκλεισμένων ἀπὸ τῆς πλημμύρας δυστυχῶν· ἐζήτησε λοιπὸν πάραυτα νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργὸν εἰς αὐτήν. Ἀφοῦ τὸ κατώρθωσεν, ἐζήτησε νὰ τῷ χορηγηθῇ λέμβος ὅπως ἄρξηται τοῦ ἔργου τῆς διασώσεως. Τῷ ἐχορηγήθη.

Ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ἡμέρας εἰργάσθη δραστηρίως καὶ ἔσωσε τῷ ὄντι πολλὰ θύματα. Ἡ πόλις ἅπασα ὡμίλει περὶ αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομά του διέτρεχε πανταχοῦ, ὅταν, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ τι ὁριστικὸν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του. Ὡδήγει τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν λέμβον ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχον δύο νεάνιδες, ἃς ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ κινδύνου καὶ μετέφερεν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην. Αἴφνης ἡ μία τῶν νεανίδων ἐκείνων, δραξαμένη τοῦ βραχίονός του, μετὰ δακρύων παρεκάλει αὐτὸν νὰ σώσῃ καὶ ἕτερον θῦμα, τὴν μητέρα των, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ἐπὶ μικροῦ νησιδρίου σχηματισθέντος ὑπὸ τῆς πλημμύρας. Ὁ Ρόζεν δὲν ἀπώλε καιρὸν, ἀλλ' ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐνήχετο θαυμασίως καὶ μετὰ ἀγῶνα πολὺν ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ νησιδρίου. Οἱ ἐν τῇ ὄχθῃ θεαταὶ ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκρότησαν αὐτόν. Λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν γυναῖκα, ἐρρίφθη πάλιν εἰς τὸν ποταμόν. Θὰ ἐπνίγετο βεβαίως αὐτός τε καὶ τὸ φορτίον του, ἐὰν αἴφνης δύο λέμβοι δραμοῦσαι εἰς βοήθειάν του δὲν ἔσωζον αὐτόν. Ὁ Ρόζεν λοιπὸν ἐσώθη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ νοήσῃ, διότι εἶχε λειποθυμήσῃ.

Ἅμα συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ἐθαύμασε βλέπων ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸν θάλαμόν του καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης. Στραφεὶς παρετήρησε τὸν Λάμβερθ παρ' ἑαυτὸν καὶ συναρμολογήσας τὰς ἰδέας του, ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται.

— Ἀ! ζῶ λοιπὸν ἔτι; εἶπε. Δὲν ἐπνίγην λοιπόν; . . . . καὶ ἐπανέπεσεν ἄπελπις.

Μετ' ὀλίγον ἤρξατο κλαίων ὡς μειράκιον καὶ μεταξὺ τῶν λυγμῶν προφέρων τὰς ἑξῆς λέξεις.

— Ὤ! ὄχι! δὲν θ' ἀποθάνω πλέον!. . . Εἶμαι λοιπὸν ἀθάνατος! . . Δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀποθάνω!. . .

Μάτην ὁ Λάμβερθ ἐπειράθη νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ἡ θλῖψις του ἦτο μεγίστη.

— Θ' ἀποθάνω, ἐπανελάμβανεν, ἐξ ἀπελπισμοῦ! θὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς λύπης ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀποθάνω!

Ὁ Λάμβερθ τῷ ἔλεγε τότε:

— Εἶναι τοῦτο καλὸν ὁπωσδήποτε, διότι ὁ μόνος ἔννομος θάνατος διὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν εἶναι αὐτός.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Ρόζεν ἦτο ὑγιής. Εἶπε δὲ τῷ Λάμβερθ:

— Φύγωμεν, φίλε μου, φύγωμεν ἐντεῦθεν καὶ μὴ σταθῶμεν πλέον εἰς Γαλλικὰς πόλεις. Φύγωμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς Ἰταλίαν.

Ἡτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσιν, ὅτε ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων κατοίκων τοῦ Μελοῦν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ρόζεν κομίζουσα αὐτῷ εὐχαριστήριον τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως ἐπὶ τῷ ἀγῶνι μεθ' οὗ ἐβοήθησε καὶ ἔσωσε τοὺς κινδυνεύσαντας. Τῷ ἀπένειμε δὲ τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον εἰς ἀμοιβὴν τῆς φιλανθρωπίας του καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τὴν πολιτογράφησίν του εἰς τὸν Δῆμον.

Ὁ Ρόζεν ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τόσον ὠργίσθη κατὰ τῆς τύχης του καὶ καθ' ἑαυτοῦ, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ πνιγῇ. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ λαλήσῃ καὶ συγκινηθεὶς εἰς ἔπακρον, ἐλειποθύμησε.

— Εἶναι λίαν ἀδύνατος ἔτι, εἶπε μέλός τι τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸν Λάμβερθ, καὶ συνεκίνησεν αὐτὸν σφοδρότερον ἡ εὐχαριστήριος τῆς πόλεώς μας.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Λάμβερθ, τὸν συνεκίνησε σφόδρα.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Η ΥΑΛΟΣ.

Λόγος περὶ ὑάλου γίνεται ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰὼβ καὶ εἰς τὰς Παροιμίας.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐγίνωσκον πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τὸ κατασκευάζειν λευκὰς καὶ ποικιλοχρόους ὑάλους, τὸ κόπτειν καὶ ἔτι τὸ χρυσόνειν αὐτάς. Τοῦτο ἀποδεικνύουσι τὰ κοσμήματα πολλῶν σαρκοφάγων εὑρεθέντων ἐν Θήβαις καὶ Μέμφιδι.

Τῷ 370 πρὸ Χριστοῦ ὑπῆρχον, κατὰ τὸν Θεόφραστον, φοινικικὰ ὑαλοποιεῖα παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βήλου.

Οἱ Ρωμαῖοι ἐγίνωσκον τὴν ὕαλον δύο αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Πλίνιος περιέχει περιέργους περιγραφὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς αὐτῆς εἰς τ' ἀρχαῖα ὑαλοποιεῖα. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ δὲ ἤρξαντο ἱδρυόμενα τοιαῦτα ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ.

Τὰ πρῶτα ὑαλουργεῖα τῆς Εὐρώπης κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐσυστήθησαν ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τεχνιτῶν Ἀράβων, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι οἱ λαοὶ οὗτοι εἶχον διαφυλάξει τὴν τέχνην παρὰ τῶν ἀρχαίων.

Κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα οἱ Ἐνετοὶ εἶχον ἀνακαλύψει τὴν τέχνην τοῦ ὑδραργυρόνειν τὸν κρύσταλλον. Ἐπλήρουν δὲ τὴν Εὐρώπην διὰ τοιούτων, καλουμένων Ἐνετικῶν κρυστάλλων. Οἱ ἀρχαῖοι ἠγνόουν τὴν ὑδραργύρωσιν. Παρ' αὐτοῖς ἐπεῖχε τόπον κατόπτρου πλὰξ ἀργυρᾶ ἢ ἐξ ἄλλου μετάλλου.

Ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν, τέμνειν τὴν ὕαλον καὶ μεταβάλλειν αὐτὴν εἰς κοσμήματα, ἐφευρέθη ὑπό τινος Γερμανοῦ, Γασπάρδου Λεμάννου καλουμένου, ᾧ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Ροδόλφος ὁ Β'. ἀπένειμε διὰ τοῦτο τὸν τίτλον « ὑαλογλύπτου τῆς Αὐλῆς. » Ἡ τέχνη ὅμως τοῦ λειαίνειν τὴν ὕαλον καὶ κοσμεῖν αὐτὴν, ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, διότι ὁ Πλίνιος λαλεῖ περὶ τόρνων, χρησιμευόντων πρὸς γλυφὴν ὑάλου κατὰ τὴν ἐποχήν του.

Ἀλλὰ πῶς κατασκευάζεται ἡ ὕαλος;

Ὅταν ἐντὸς χωνευτηρίου, θερμανθέντος μέχρις ἐρυθρώσεως, τακῇ μίγμα ἐκ καθαρᾶς ἄμμου καὶ ὀξειδίου μεταλλικοῦ, ἀλκαλικοῦ ἢ γαιώδους (οἷον πότασσα, σόδα, τίτανος, ἄργιλος ἢ μαγνησία) ἐν καταλλήλῳ ἀναλογίᾳ, ἡ ἄμμος συνεννουμένη μετὰ τοῦ μεταλλικοῦ ὀξειδίου, παράγει μίγμα διαφόρων ἁλάτων, ἅπερ ἀποτελοῦσι τὴν ὕαλον.

Τριῶν εἰδῶν ὕαλοι ὑπάρχουσιν.

Αἱ λευκαὶ, χρησιμεύουσαι πρὸς κατασκευὴν ποτηρίων.

Αἱ μελαναὶ ἢ χρωματισταὶ, δι' ὧν κατασκευάζονται φιάλαι καὶ ἄλλα χονδροειδῆ ἀγγεῖα· καὶ

Ὁ κρύσταλλος, ὅστις εἶναι ὕαλος λίαν καθαρὰ καὶ ἔχουσα διακεκριμένας ὀπτικὰς ἰδιότητας.

Αἱ λευκαὶ ὕαλοι σχηματίζονται ἐξ ἄμμου συνηνωμένης μετὰ ἀσβέστου καὶ σόδας. Αἱ ὡραιότεραι ἐξ αὐτῶν εἰσὶν αἱ τῆς Βοημίας. Ἡ πρώτης ποιότητος λευκὴ ὕαλος κατασκευάζεται ἐν Παρισίοις ἐξ ἄμμου τῆς Ἐτάμπ, τοῦ Φονταινεβλὼ ἢ τοῦ λόφου τῆς Ὠμόντ, ἐκ τῆς λευκῆς κρητίδος τῆς Βουγεβάλ καὶ ἐξ ἀνθρακικῆς σόδας.

Αἱ μελαναὶ ἢ χρωματισταὶ γίνονται δι' ἄμμου ὠχρώδους, σόδας ἀκαθάρτου, τέφρας ξύλων καὶ θριμμάτων φιαλῶν.

Ὁ κρύσταλλος τέλος διαφέρει τῆς κοινῆς ὑάλου, ἅτε περιέχων ποσότητά τινα ὀξειδίου τοῦ μολύβδου μὴ περιεχομένην εἰς τὴν κοινὴν ὕαλον. Ὁ μόλυβδος οὗτος δίδει εἰς τὴν ὑαλώδη μάζαν μεγάλην εἰδικὴν βαρύτητα καὶ πλήρη διαφάνειαν. Αἱ διερχόμεναι ἐξ αὐτοῦ ὀπτικαὶ ἀκτῖνες, παρέχουσι θλάσιν μεγαλειτέραν ἢ ὅσην παρέχουσιν ἐν τῇ κοινῇ ὑάλῳ. Ὁ κοινότερος κρύσταλλος κατασκευάζεται χωνευομένων ὁμοῦ καθαρᾶς ἄμμου, μίλτου, καὶ καθαρᾶς ἀνθρακικῆς ποτάσσης.

Ὑπάρχει εἶδος κρυστάλλου λίαν πυκνοῦ, λίαν θλαστικοῦ καὶ μιμουμένου διὰ τῆς καταλλήλου τομῆς τὸν ἀδάμαντα. Καλεῖται στράσιον ἢ ψευδαδάμας. Οὗτος, χρωματιζόμενος διὰ μεταλλικῶν ὀξειδίων, σχηματίζει τεχνιτοὺς πολυτίμους λίθους διαφόρους.

Αἱ ὕαλοι αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς σχηματισμὸν τῶν φακῶν τῶν τιθεμένων εἰς τὰ τηλεσκόπια ἢ μικροσκόπια εἶναι αἱ ἑξῆς.

Ὁ Βασιλικὸς κρύσταλλος, ἔχων σύνθεσιν ἀνάλογον τῆς ὑάλου τῆς Βοημίας,

Καὶ ὁ Πυριτικὸς κρύσταλλος, ὅστις εἶναι ἁπλοῦς κρύσταλλος.

Η ΓΑΛΗ.

Ὁ Ἰωάννης Ραϊμπέρτης, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα ἰατροποιητής, τελευτήσας ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸ 1861, ἔγραψε πολλὰ καὶ ποικίλα συγγράμματα, ἅπερ εἶναι τερπνότατα διὰ τὸ ἀττικὸν των ἅλας καὶ τὴν περιγραφικὴν αὐτῶν δύναμιν.

Μεταφράζομεν σήμερον τὴν «Γαλῆν» τοῦ ρηθέντος συγγραφέως, βέβαιοι ὅτι προσφέρομεν περίεργον καὶ διδακτικώτατον σύνσμα ἀνάγνωσμα τοῖς συνδρομηταῖς μας.

Ἅμα γεννηθῇ ὁ γαλιδεὺς, ἀπελευθεροῦται παντὸς συναγωνισμοῦ ἀδελφῶν, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θυτιάζονται, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ ὕπαρξις ἐκείνου. Εἶναι τοῦτο ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῆς πρωτοτοκίας, ἀλλὰ μετὰ πλείονος αὐστηρότητος καὶ ἀπολυτορροσύνης. Ἡ εὐτυχία εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὀλιγίστων τὸ κτῆμα. Ὁ τελευτήσας ἀπῆλθεν, εὐτυχὴς δ' ὁ παραμείνας, καὶ εὐτυχέστερος ἐὰν τυγχάνῃ ἔχων ὀλίγους συγγενεῖς ἢ μηδένα.

Τὰ παιδία τοῦ οἴκου ἀγάλλονται ὅτι *ἐκομίσθη* εἰς τὴν οἰκίαν εἰς γαλιδεὺς, καθάπερ χαίρονται ὁπόταν *κομίζηται* εἰς μικρὸς ἀδελφός. Καὶ σπεύδουσι νὰ παρατηρήσωσιν αὐτὸν, τὰ τὸν ἐπαινέσωσι, νὰ τὸν θίξωσι, νὰ ἑορτάσωσι πέριξ αὐτοῦ, νὰ θορυβήσωσιν. Ἡ μήτηρ γαλῆ, ἥτις εἰς τὴν θέαν ξένου προτώπου θὰ μετεβάλλετο εἰς τίγριν, ἀνέχεται τὴν τοιαύτην ταραχὴν καὶ σχεδὸν εἰπεῖν εὐχαριστεῖται, ὑπομιμνήσκουσα μόνον διά τινος ἐλαφροῦ παραπόνου (μπρνὶν) τῷ μᾶλλον ταραχοποιῷ τῶν παίδων τὰ καθήκοντα τῆς εὐδιακριτίας.

Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου βαθμοῦ νοήσεως, ὅπερ διακρίνει τὴν γαλῆν παντὸς ἄλλου ζώου. Αὕτη πολλάκις προχωρεῖ προσηνὴς καὶ σταθερὰ ἵνα προκαλέσῃ τὰς θωπείας ἀγνώστου προσώπου, ἔχοντος φυσιογνωμίαν ἀγαθὴν, ἐνῷ φεύγει ἄλλο πρόσωπον καὶ ἀπορρίπτει τὰς θωπείας του, ὁπόταν νοήσῃ ὅτι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο δὲν εἶναι ἄξιον ἐμπιστοσύνης. Φαίνεται ὡσεὶ νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς τὴν καρδίαν καὶ νὰ μαντεύῃ τὰς καλὰς ἢ κακὰς τῶν ἀνθρώπων διαθέσεις. Δυστυχῶς εἰς τοιαῦτα μαθήματα καθαρὰ καὶ σωτήρια δὲν προσέσχε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης. Πόση θὰ προήρχετο ἡμῖν ὠφέλεια ἂν μιμούμενοι τὰς γαλὰς ἐφιστῶμεν πλείονα προσοχὴν εἰς τὰς μετὰ νέων προσώπων σχέσεις μας καὶ δὲν ἠνοίγωμεν τὴν καρδίαν τῷ πρώτῳ κόλακι ὅστις παρουσιάζεται ἐνώπιόν μας ἢ δὲν συνηλλαττόμεθα μετὰ τοῦ πρώτου τυχόντος δολίου!

Ὁ μικρὸς γαλιδεὺς αὐξάνει ἐν μέσῳ τῶν θωπειῶν καὶ τῶν φροντίδων τῆς οἰκογενείας, τρώγων ὡραίας σούπας καὶ ἄριστα τεμάχια, κατάλληλα διὰ τοὺς ἀδυνάτους ἔτι ὀδόντας του. Ἡ φυσικὴ αὕτη καὶ ἠθικὴ εὐδαιμονία ἀναπτύσει ἐν αὐτῷ τὰ αἰσθήματα τῆς χαρμονῆς καὶ εὐδιαθεσίας, ἅπερ προϊόντος τοῦ χρόνου μετριάζονται, ἀντικαθιστάμενα ὑπὸ γαληνίου καὶ ἀξιοπρεποῦς σοβαρότητος, ἀγούσης εἰς τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὸν θεωρητικὸν βίον. Παρατηρήσατε τὴν γαλῆν. Εὑρίσκει τέρψιν ἐν τῇ μονώσει της, ἀρκουμένη εἰς ἑαυτήν. Ταινία ἐξαρτωμένη ἀπό τινος ἀνακλίντρου, τὸ ἄκρον ἐφαπλώματος κλίνης, ἀγαθὶς κλωστῆς ἐγκαταλειφθεῖσα, χρησιμεύει αὐτῇ ὡς τιμία ἐνασχόλησις. Ἐλλείψει ἄλλων ἀντικειμένων διασκεδάζει μὲ τὴν ἰδίαν οὐρὰν, καταδιώκουσα αὐτὴν, ἀείποτε φεύγουσαν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐνέπνευσε τοῖς σοφισταῖς τὴν ἰδέαν τοῦ φαύλου κύκλου. Καταλαμβάνει ἐξ ἐφόδου τὸν πῖλον τοῦ κυρίου της ἢ τῆς κυρίας της, καὶ εἶτα κάθηται ἐντὸς αὐτοῦ μὲ ποικίλας καὶ γελοίας στάσεις. Μόνον αὐτὴ δὲν γελᾷ, διότι οἱ ἀληθεῖς γελωτοποιοὶ δὲν γελῶσι ποτέ. Ἐὰν θέλετε νὰ συμπαίξητε μετ' αὐτῆς, δύναται ν' ἀπασχολήσῃ πολλὰς ὥρας ὑμῶν. Ταινία τις τεθειμένη πρὸ αὐτῆς, σφαῖρα χαρτίνη ριπτομένη πρὸ τῶν ποδῶν της, τὴν κάμνουσι νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ ποιῇ κύκλους ἐπ' ἄπειρον. Τὴν ἑσπέραν παιδίον τι τέρπεται προσλαμβάνον τὸν γαλιδέα εἰς τὴν κλίνην του. Οὗτος δὲ συνοδεύει τὸν ὕπνον τοῦ παιδὸς διὰ τοῦ ρογχαλητοῦ του.

Πάντα τ' ἀνωτέρω ἠδύναντο νὰ πείσωσιν ἕκαστον ὅτι ἡ γαλῆ εἶναι ἀρίστη φίλη τοῦ ἀνθρώπου καὶ προθυμοτάτη εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ἰδιοτροπίαν. Καὶ ὅμως μετ' ὀλίγον θὰ πεισθῶμεν περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἡμέραν τινὰ ἡ γαλῆ θὰ εὕρῃ τὴν θύραν ἀνοικτὴν καὶ ἐκ περιεργείας θ' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα καὶ θ' ἀναβῇ εἰς τὸ δῶμα. Ἐκεῖ θ' ἀναπνεύσῃ ἀέρα καθαρώτερον καὶ θὰ παρατηρήσῃ μέγα μέρος τῆς πόλεως ἐκτυλισσόμενον ἐνώπιόν της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπώλεσε πᾶν αἴσθημα ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας παρ' ἧς ἀνετράφη. Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείπῃ. Μὴ φοβεῖσθε τοῦτο. Καθ' ἑκάστην θὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον ὅπως δειπνήσῃ ἢ γευματίσῃ, πολλάκις δὲ καὶ ὅπως κοιμηθῇ. Ἔσται πάντοτε *ἡ γαλῆ σας*. Πολλάκις μάλιστα δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκ τῆς οἰκίας. Θὰ μείνῃ εἰς συντροφίαν τῶν γυναικῶν. Θὰ διέλθῃ ὁλοκλήρους ὥρας ἐπὶ τῆς ἑστίας καὶ ἐπὶ τὴν τέφραν, ἀλλὰ ταῦτα πάντα πράττει ἄνευ ὑποχρεώσεώς τινος, ἄνευ κανονισμοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεώς σας καὶ λησμονοῦσα ὅτι ἀπουσίασε πολλάκις. Πείσθητε ὅτι ἡ γαλῆ δὲν ζῇ ὅπως χρησιμεύσῃ ὑμῖν εἴς τι· ζῇ δι' ἑαυτὴν καὶ μόνην, δὲν ὑπακούει ἢ εἰς τὰς ἰδίας της κλίσεις καὶ ἰδιοτροπίας· δὲν σᾶς λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, εἰμὴ μόνον ὅταν σεῖς κλίνετε τὸν αὐχένα εἰς τὰς ἐπιθυμίας της· Ἐπὶ παραδείγματι, ἔρχεται τριακοντάκις ἐπάνω σας χωρὶς νὰ τὴν καλέσητε καὶ ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν γονάτων σας. Τὴν τριακοστὴν πρώτην φορὰν τὴν καλεῖτε σεῖς, ἀλλ' αὕτη δὲν ἔρχεται. Ἅπαξ δὲ ἀρνουμένη νὰ προσέλθῃ, τετέλεσται! Λάβετέ την διὰ τῆς βίας. Προσποιεῖται ἐπί τινα στιγμὴν ὅτι συγκατατίθεται. Μόλις τὴν ἀφίσητε, δραπετεύει. Ἐφ' ὅσον δὲ σεῖς ἐπιμένετε, ἐπὶ τοσοῦτον αὐξάνει τὸ πεῖσμά της καὶ ἀναπτύσσεται τὸ *πνεῦμα ἀντιλογίας* εἰς αὐτήν. Πιθανὸν νὰ δυνηθῆτε νὰ τὴν φονεύσητε, ἀλλὰ νὰ κατορθώσητε παρ' αὐτῆς ὑποταγὴν, ἀδύνατον!

Οἷος χαρακτὴρ εἶναι ὁ τῆς γαλῆς! Οἷον ὕψιστον ἔνστικτον ἀνεξαρτησίας διακρίνεται ἐν αὐτῇ! Ἡ κλασικὴ τέχνη ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν διὰ γυναικός, ἐνῷ ἡ γυνὴ ὑπῆρξε πάντοτε δούλη. Ὁ ρομαντισμὸς, ὅστις τόσους ποιεῖ νεωτερισμοὺς, ἂς εἰσάξῃ ὡς νέον σύμβολον τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας τὴν γαλῆν, ἂν θέλῃ νὰ ἐκφράσῃ ὁμοιαλήθειαν.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἰδέα χάριν τῆς ὁποίας ἠγωνίσθησαν καὶ ἐμόχθησαν αἱ γενεαὶ πᾶσαι. Ἄλλοι μὲν ἐθεώρησαν ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι λέξις ἁπλῆ, συγκειμένη ἐκ μόνον 9 γραμμάτων. Οἱ τοιοῦτοι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ἄλλοι ὥρισαν τὴν ἐλευθερίαν οὕτως: « ὑπακούειν ὅσον οἷόν τε ὀλιγώτερον καὶ διατάσσειν ὅσον οἷόν τε πλειότερον». Ἄλλοι πάλιν νομίζουσιν ὅτι ἐλευθερία εἶναι «τὸ μὴ διατάσσειν, ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ ὑπακούειν». Πᾶς ἐχέφρων νοεῖ ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἀνωτέρω περιστάσεις οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπέφερεν ἢ τὸ χάος. Ἡ γαλῆ ὅμως, ἀνήκουσα φαίνεται εἰς τὴν τρίτην γνώμην, τὴν ἰδέαν της καθιστᾷ πρᾶγμα, ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι δὲν κατώρθωσαν τοῦτο εἰσέτι, οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ ποτε. Τὸ χείριστον εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἂν τύ-

χωσι πολιτικῆς τινος ἐλευθερίας ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου παραιτοῦνται τῆς ἀτομικῆς των ἐλευθερίας, καὶ ἄλλος μὲν γίνεται δοῦλος τῆς φιλαργυρίας, ἄλλος τῆς φιλοδοξίας, ἄλλος τῶν γυναικῶν, ἄλλος τῆς λαιμαργίας, ἄλλος τῆς γελοίας ὑπερηφανείας, ἄλλος τοῦ χαρτοπαιγνίου, ὅπερ τρανῶς ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάξιος ἀληθοῦς ἐλευθερίας, ἐνῷ ἡ γαλῆ ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος τούτου. Αὕτη γινώσκει νὰ ἐπωφελῆται τῶν εἰσαγομένων ἐν τῇ οἰκίᾳ πολυτελῶν προσκεφαλαίων καὶ νὰ ἐξαπλῶται ἐπ' αὐτῶν, ἢ τῶν ὡραίων ἰχθύων, οὓς ὁ μάγειρος ἑτοιμάζει, καὶ νὰ καταβροχθίζῃ αὐτοὺς, ἀλλὰ δὲν ἀνέχεται τὴν ἐπιβολὴν ξένης θελήσεως. Ἡ γαλῆ φέρεται σήμερον πρὸς πάντας ὅπως καὶ πρὸ 5000 ἐτῶν ἐφέρετο. Ἡ γαλῆ εἶναι λοιπὸν τέκνον τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ πρὶν ἢ ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύψῃ κἂν τὴν ὕπαρξιν τῆς ἰδέας ταύτης. Ὁποία διὰ τὸν ἄνθρωπον ταπείνωσις!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τηλεγράφημα γιγάντιον. — Ὅταν ὁ πρίγκιψ Ἀρθοῦρος τῆς Ἀγγλίας ἐνυμφεύθη τὴν μεγάλην Δούκισσαν Μαρίαν τῆς Ρωσσίας, ἐστάλη ἐκ Πετρουπόλεως εἰς τὸν «Χρόνον» τοῦ Λονδίνου τηλεγράφημα καταλαβὸν 4 1/2 στήλας, περιέχον δὲ τὸ ὅλον 6—7,000 λέξεις.

Πᾶσαν λεπτομέρειαν τῶν γάμων εὑρισκέτις ἐν τῷ ρηθέντι τηλεγραφήματι. Περιεγράφετο ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ, ἡ στολὴ τῶν αὐλικῶν, ἡ θέσις ἑκάστου ἐν πάσαις ταῖς ἑορταῖς, τὰ κοσμήματα τῶν κυριῶν, ὁ δεῖπνος, αἱ προπόσεις, τὰ διάφορα τεμάχια, ἅπερ ἡ μουσικὴ ἐπαιάνισε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου, ἡ ἀναχώρησις τῶν συζύγων καὶ τὰ καθέκαστα αὐτῆς. Τὸ τηλεγράφημα παρεδόθη εἰς τὸ τηλεγραφεῖον Πετρουπόλεως τῇ 11 ὥρᾳ τῆς νυκτὸς· τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν κατὰ τὴν 7ην ὥραν ἦτο κατακεχωρισμένον ἐν τῷ «Χρόνῳ» καὶ τῇ 8 ἀνεγινώσκετο ἐν Λονδίνῳ.

Ἐστοίχισε δὲ τὸ γιγάντιον τηλεγράφημα 25,000 φράγκα! Ἐνώπιον τῶν θαυμάτων τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δέον νὰ κλίνωμεν ἐξ ἀπελπισμοῦ τὴν κεφαλὴν, διότι ὁ «Χρόνος» τοιαῦτα ποιεῖ θαύματα, ἅτε πωλῶν 70,000 ἀντίτυπα καθ' ἑκάστην, ἐνῷ ο ὐδεμία Ἑλληνικὴ Ἐφημερὶς δύναται νὰ πωλήσῃ πλείονα τῶν 500, ὅσῳ σπουδαία καὶ ἂν ὑποτεθῇ! Ὁ «Χρόνος» κερδίζει 3,000,000 φράγκων κατ' ἔτος ἐκ μόνων τῶν εἰδοποιήσεων, ἐνῷ οὐδὲν Ἑλληνικὸν φύλλον δύναται νὰ κερδίσῃ τόσα, ἔστω καὶ ἂν εἶχε τὸν βίον τοῦ Κουτεντέ. Καὶ ὅμως πολλάκις ἀπαιτοῦμεν παρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου τελειότητα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εὐθηνίαν!!! Πόσον ἀπαιτητικοὶ ἐσμὲν ἐν τῇ σμικρότητί μας!!

Μνημεῖον κυνός. — Ἐν Ἐδιμβούργῳ ἠγέρθη μνημεῖον ὑπὸ τῆς βαρονίδος Κούττος ἐπὶ τοῦ τάφου κυνὸς διαιωνίσαντος ἐν Σκωτίᾳ τὸ ὄνομά του. Ἰδοὺ ἡ περίεργος καὶ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ τετραπόδου τούτου.

Τῷ 1858 ἔθαψαν ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Ἐδιμβούργου τὸν νεκρὸν πτωχοῦ πολίτου, ὀνόματι Γρέϋ. Τὴν ἐκφορὰν παρηκολούθησαν εὐάριθμοι φίλοι, ἐν οἷς καὶ ὁ κύων τοῦ ἀποθανόντος, ὅστις ἔνευε χαμαὶ τὴν κεφαλὴν περιλύπως. Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ φύλαξ τοῦ Νεκροταφείου εὗρε τὸν κύνα ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ νωποῦ τάφου τοῦ κυρίου του. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπετρέπετο τοῖς κυσὶν ἡ εἰς τὸ νεκροταφεῖον εἴσοδος, τὸ ζῶον ἐξεδιώχθη πυρὰ τοῦ φύλακος. Τὴν ἐπιοῦσαν πάλιν εὑρέθη ὁ κύων ἐκεῖ. Τὴν τρίτην ἡμέραν, ἥτις ἦτο ψυχρὰ λίαν, ὁ κύων ἐξηκολούθει μένων ἐπὶ τοῦ τάφου. Ὁ φύλαξ, ἀντὶ νὰ ὀργισθῇ κατ' αὐτοῦ, συνεκινήθη καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τροφήν. Ὁ κ. Σκὼτ, λοχίας τοῦ μηχανικοῦ, μαθὼν τὸ γεγονὸς, ἔτρεφε τακτικῶς τὸ ζῶον, μετ' αὐτὸν ἀνέλαβε τὴν διατροφήν του ὁ κ. Τρέϊλ, ξενοδόχος. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη διήρκεσε δέκα ὅλα ἔτη!

Ἐπῆλθεν ἐν τούτοις ἡ ἐποχὴ τῆς πληρωμῆς τῶν φόρων διὰ τοὺς κύνας. Κύων μὴ πληρώσας διὰ τοῦ κυρίου του τὸν φόρον, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀδέσποτος καὶ ἐφονεύετο. Τοῦτο ἦτο ὡς νὰ ἐζήτουν τῷ Μπόμπῃ (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων) τὴν ζωὴν ἢ τὸ βελάντιον. Εἴκοσι πρόσωπα ἐπαρουσιάσθησαν ὅπως πληρώσωσι τὸν φόρον τοῦ Μπόμπη, ἀλλ' ὁ ἐπὶ τῶν φόρων Λόρδος ἔκρινεν εὔλογον ν' ἀπαλλάξῃ τὸν κύνα τοῦτον τῆς πληρωμῆς. Πρὸς ἔνδειξιν μάλιστα τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψεώς του, τῷ ἐδωρήσατο περιλαίμιον λαμπρὸν ἐφ' οὗ ἐπέγραψε. «Τῷ Μπόμπῃ τοῦ Γρέϋ. Τὸν λαιμοδέτην τοῦτον προσφέρει ὁ Λόρδος τῶν φόρων τοῦ Ἐδιμβούργου· τὸ ἔτος 1867.»

Μέχρι τοῦ θανάτου του ὁ πιστὸς κύων ἐκάθητο ἀεννάως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ κυρίου του. Πολλαὶ ἐγένοντο ἀπόπειραι ὅπως ἀποσυρθῇ ἐκεῖθεν καὶ ἀκολουθήσῃ ἄλλον τινὰ κύριον, ἀλλ' εἰς μάτην! Παρῆλθον οὕτω 14 ὅλα ἔτη! Ὁ Μπόμπη οὐδένα ἄλλον ἐγίνωσκε τόπον ἢ τὸν τάφον τοῦ προσφιλοῦς κυρίου του, τὸ κοιμητήριον.

Τοῦ Μπόμπη ἀποθανόντος, ἠγέρθη ἐν Ἐδιμβούργῳ μνημεῖον εἰς ἀνάμνησίν του, ἑπτὰ ποδῶν ὕψους, ἐφ' οὗ ὑπάρχει τὸ ὁμοίωμα αὐτοῦ ἐξ ὀρειχάλκου. Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ μνημείου ἔγλυψαν τὴν δε τὴν ἐπιγραφήν.

«Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἠγέρθη πρὸς τιμὴν τοῦ Μπόμπη, κυνὸς τοῦ Γρέϋ, διὰ τὴν πίστην αὐτοῦ πρὸς τὸν κύριόν του. Ὁ πιστὸς οὗτος κύων ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ κυρίου του ἀπὸ τοῦ 1858 μέχρι τοῦ 1872, ὅτε ἀπεβίωσεν».

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τόσῳ εὐγνώμονες καὶ τόσῳ πιστοὶ ἐν τῷ κόσμῳ; Ἀμφιβάλλομεν...

Τὸ Δόμινο. — Πολλοὶ διέρχονται ὥρας ὁλοκλήρους παίζοντες δόμινο, ἀλλ' οὐδεὶς ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἐξετάσῃ διατὶ τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο ἐκλήθη οὕτω.

Ἐν τινι τῶν πολλῶν μοναστηρίων τῶν περικυκλούντων τὴν μεγάλην μονὴν τοῦ Κασσίνου ὄρους, ἣν ᾠκοδόμησεν ὁ Ἅγ. Βενέδικτος κατὰ τὸ ΣΙ'. μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ἐκλείσθησαν δύο καλόγηροι εἰς τὸ κελλίον τῆς μετανοίας, συνεπείᾳ παραβιασμοῦ τινος τοῦ κανονισμοῦ ἐκ μέρους των.

Ὅπως διέρχωνται τὰς ὥρας τοῦ περιορισμοῦ των, ἐσκέφθησαν νὰ κόψωσιν εἰς τεμάχια λευκὴν τινα πλάκα καὶ ἐφ' ἑκάστου τεμαχίου νὰ σκαλίσωσι μελανάς τινας στιγμάς. Τὰ τεμάχια ταῦτα ἔθετον κατὰ σειρὰν καὶ ἠρίθμουν τὰ ἐναπομένοντα καὶ μὴ δυνάμενα νὰ λάβωσι θέσιν ὡς μὴ σχετιζόμενα, καὶ οὕτως εὑρέθη τὸ γνωστὸν ἡμῖν παιγνίδιον.

Ἐξελθόντες τοῦ κελλίου των, ἀνεκοίνωσαν τὴν ἐφεύρεσίν των τοῖς λοιποῖς καλογήροις, οἵτινες, ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου μέχρι τοῦ θυρωροῦ, ἐνέκρινον αὐτὸ καὶ τὸ ἔπαιζον συνεχῶς.

Ὅταν τις τῶν καλογήρων ἐπετύγχανε νὰ ἀπασχολήσῃ ἅπαντα τὰ τετραγωνίδια, χωρὶς νὰ μείνῃ μὲ ὑπόλοιπον, ἐξεφώνει, ὡς συνηθίζουσιν οἱ καλόγηροι τῆς Ἰταλίας, τὸ «Bendicatum Domino»! ἤτοι Δόξα τῷ Κυρίῳ! Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ τέλος ἑκάστης παρτίδας τὸ «Bendicatum Domino» ἐπανελαμβάνετο, ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ καλῶσι τὸ παιγνίδιον Δόμινο.

Τοὐντεῦθεν ἡ ῥῆσις «ἔκαμα δόμινο», ἤτοι ἀπησχόλησα ὅλα τὰ τετραγωνίδιά μου πρὸ τοῦ ἀντιπάλου μου.

Πρέπει ὅμως, χάριν ἀμελοληψίας, νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ διασήμου τῆς Γαλλίας σοφοῦ Λιτρὲ, ὅστις εἰς τὸ λεξικόν του ἐν τῇ λέξει Domino λέγει ὅτι ἐκλήθη οὕτω, διότι ὑπὸ τὸ τετραγωνίδιον ὑπάρχει ἕτερον προσηρτημένον εἰς αὐτὸ μέλαν, δίκην

δομινοῦ καλύπτοντος ἐν τῷ χορῷ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὀρχηστοῦ ἢ τῆς ὀρχηστρίδος τῆς φερούσης αὐτό.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἐξήγησις τοῦ σοφοῦ Λιτρὲ δὲν εἶναι τὸ παράπαν ὀρθή, καὶ ὅτι πολλάκις σφάλλουσι καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοί.

Ἐξετάσεις φοιτητοῦ. — Ἐν τινι πανεπιστημίῳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὸν Figaro αἱ ἐξετάσεις τῶν φοιτητῶν τῆς νομικῆς γίνονται ὡς ἑξῆς.

— Καπνίζετε;

— Βεβαίως.

— Δότε μοι ἓν σίγαρον.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Νῦν εἴπατέ μοι, Κύριε, ποῖον εἶναι τὸ πρῶτον καθῆκον ἑνὸς δικηγόρου.

— Νὰ ζητῇ νὰ πληρώνηται τοὺς κόπους του.

— Ὡραῖα! Τὸ δεύτερον;

— Νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν πελατείαν του.

— Πότε οἱ πελάται τῶν δικηγόρων ἀλλάσσουσι τὸν ἕνα καὶ σπεύδουσιν εἰς τὸν ἄλλον δικηγόρον;

— Ὅταν ὁ πρῶτος δικηγόρος τοῖς παρουσιάσῃ τὸν λογαριασμὸν τῆς ἀντιμισθίας του.

— Ἀρκεῖ. Παρέχετε ἐλπίδας ἀρίστου δικηγόρου. Γινώσκετε νῦν τὰ πρός με καθήκοντά σας;

— Βεβαίως.

— Οἷα εἰσὶ ταῦτα;

— Νὰ σᾶς προσκαλῶ κάποτε καὶ νὰ σᾶς προσφέρω κάτι τι.

— Ἂν δ' ἐγὼ ἀπορρίψω τὴν πρότασίν σας;

— Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουσι παραδείγματα τοιούτων ἀπορρίψεων, δὲν θὰ ἐδικαιούμην νὰ συγχωρήσω τὴν ἄρνησίν σας.

— Ἔχετε δίκαιον. Ἡ ἑτοιμότης μεθ' ἧς ἀπηντήσετε, ἀποδεικνύει ὅ,τι προεῖπον, ὅτι θὰ γίνετε ἄριστος νομικός. Μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκεῖ σᾶς ὑπογράφω τὸ δίπλωμά σας.

Ταῦτα λέγει ὁ Figaro ὅτι γίνονται ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ. Ἐν δὲ τῷ παλαιῷ πῶς ἀπονέμονται τὰ διπλώματα;.....

Καλὴ προμήθεια. — Νεανίας τις ὅστις πολλάκις καὶ ὑπὸ διαφόρων ἐρραπίσθη, εἶχεν ἐξυβρισθῆ παρά τινος. Ἀφοῦ ὁ ὑβρίσας αὐτὸν ἀπῆλθεν, ὁ νεανίας εἶπεν:

— Ἀχ! ἔσφαλα πολὺ μὴ δώσας αὐτῷ ἓν ράπισμα!

Εἷς τῶν περιεστώτων, λίαν εὐτράπελος, εἶπεν αὐτῷ ἀφελῶς:

— Ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃς καὶ δύο! Ἔχεις κάμει τοιαύτην προμήθειαν ραπισμάτων, ὥστε δύνασαι νὰ διαθέσῃς ὅσα χρειασθοῦν.

Ἐπιστολὴ νόστιμος. — Ὁ Monde Illustré περιέχει τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν, διατεινόμενος ὅτι εἶναι αὐθεντικωτάτη.

Φίλε μου,

Μὴ μὲ περιμένεις εἰς τὸ γεῦμα, διότι ἔχω ἱκανὴν ἐργασίαν. Ἀπόψε ἀπέθανεν ἡ σύζυγός μου καὶ ἀνάγκη νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ἵνα ζητήσω τὴν ἄδειαν ταφῆς, κτλ. κτλ. Ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἀκουσίαν ἔλλειψίν μου.

Ὁ Φίλος σας Χ.

Πεσὼν ἄγγελος. — Κύριός τις διετείνετο ἐνώπιον συναναστροφῆς, ἐν ᾗ μόνον κυρίαι παρῆσαν, ὅτι οὐδέποτε εἶδε γυναῖκα ἄσχημον.

— Ὦ! ὅσον δι' ἐμέ, εἶπε τις τῶν παρευρισκομένων κυριῶν, ἔχουσα πεπιεσμένην τὴν ῥῖνα καὶ λίαν ἄσχημος οὖσα, τὸ γινώσκω ὅτι εἰμὶ ἄσχημος.

— Ὑμεῖς, κυρία, ἀπήντησεν ὁ κόλαξ, εἶσθε ἄγγελος καταπεσὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἔσπασεν ἡ μύτη σα.

Ἡρωϊσμός. — Κύριός τις ἔχων τὴν ἰδέαν τοῦ παληκαρισμοῦ, ἔλεγε φίλῳ του τινί.

— Μάθε ὅτι οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ μὲ ἐγγίσῃ ποτέ. Μόνον ἅπαξ ὁ Δ... μ' ἐρράπισεν, ἀλλ' ἀπέθανεν.....

— Ἐκ δυσεντερίας μετὰ 5 μῆνας, τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ φίλος.

Μάρτυς ἀφελής. — Ἀνόητός τις προσεκλήθη ὡς μάρτυς εἰς ποινικήν τινα δίκην.

— Διηγήθητε πῶς ἤρξατο ἡ ἔρις, εἶπεν αὐτῷ ὁ πρόεδρος.

— Ἰδού, κύριε Πρόεδρε, ἀπήντησεν ὁ μάρτυς. Ὁ κατηγορούμενος εἶπεν: «Εἶσαι ἕνα τετράποδον», ὁ ἄλλος τῷ ἀπήντησεν: «Εἶσαι γαϊδοῦρι».

— Νὰ ἀποτείνεσαι εἰς τοὺς κυρίους ἐνόρκους, εἶπεν αὐτῷ ὁ πρόεδρος, ὅστις ἐνόησεν ὅτι τὸ ἀκροατήριον ἤρξατο καγχάζον.

Ὕβρις προγονική. — Ὁ Πιρὼν θέλων ποτὲ νὰ ἐξυβρίσῃ ἐλεεινόν τινα ἄνθρωπον,

— Εἶσαι ὁ χαμερπέστατος τῶν ἀνθρώπων! τῷ εἶπε.

— Διατί, μὲ ἀποκαλεῖς οὕτως; ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ ὑβρισθείς.

— Διὰ νὰ μὴ ἀπελπίσω κανένα ἄλλον, ἀπεκρίθη μετὰ μείζονος ἀταραξίας ὁ Πιρών.

Φιλοφροσύνη ἢ σάτυρα. — Κυρία τις παρεπονεῖτο ὅτι ἐνῷ μόλις ἦτο τριακοντούτις ἐφαίνετο ὡσεὶ προσεγγίζουσα εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της.

— Καλέ, Κυρία, τῇ εἶπε τις ἀκούσας αὐτήν, σεῖς φαίνεσθε μᾶλλον ὅτι ἀπομακρύνεσθε πολὺ τοῦ τεσσαρακοστοῦ παρὰ ὅτι προσεγγίζετε εἰς αὐτό.

Ἦτο φιλοφροσύνη ἢ σάτυρα;

Συζυγικὴ διάκρισις. — Κύριός τις ἔχων σύζυγον πλουσίαν καὶ πολύφερνον, ἀλλὰ προβεβηκυίαν τὴν ἡλικίαν, ἔλεγεν αὐτῇ:

— Ὦ! πόσον σὲ ἀγαπῶ φιλτάτη μου! Δὲν συλλογίζομαι τίποτε ὅταν ἔχω σέ. Ὁ κόσμος ὅλος δι' ἐμὲ εἶσαι σὺ καὶ μόνη!

Τὰ φιλόφρονα ταῦτα ῥήματα ἤκουσε καθαρῶς ἐκ τοῦ ἄλλου δωματίου ἡ εὐειδὴς ὑπηρέτρια.

Ὁ κύριος ἐκεῖνος τὴν ἐπιοῦσαν ἐζήτησε νὰ πωλήσῃ αἰσθήματα ἔρωτος πρὸς αὐτήν. Ἀλλ' ἐκείνη:

— Πῶς! ἐφώνησε. Θέλετε λοιπὸν τόσῳ ταχέως νὰ ἐγκαταλείψητε τὴν σύζυγόν σας, ἣν ἀπεκαλεῖτε *Κόσμον σας*;

— Σιγά! τῇ εἶπεν ὁ κύριος. Οἱ Κόσμοι λοιπὸν ἀγνοεῖς ὅτι εἶναι δύο, ὁ ἀρχαῖος καὶ ὁ νέος; Ἐκείνη εἶναι ὁ παλαιός, σὺ δ' ὁ νέος κόσμος μου.

Πῖλος σωθείς. — Πρὸ ἡμερῶν ἐν Ἀμερικῇ ἱεροκῆρύξ τις ὡμίλησε περὶ εὐσπλαγχνίας, καὶ ἐλεημοσύνης. Μετὰ τὴν διδαχήν του ἔδωκε τῷ κανδηλανάπτῃ τὸν πῖλόν του, εἰπὼν αὐτῷ νὰ συνάξῃ παρὰ τῶν ἀκροατῶν χρήματα χάριν πασχούσης τινὸς οἰκογενείας.

Ὁ κανδηλανάπτης περιῆλθε πάντας διὰ τοῦ πίλου, ἀλλ' οὐδεὶς ἔρριψε νόμισμά τι εἰς αὐτόν.

Ὁ ἱερεύς, ἀφοῦ ὁ κανδηλανάπτης τῷ ἐκόμισε τὸν πῖλον κενόν, ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐφώνησε τάδε:

— Θεέ μου! σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ θαῦμά σου τοῦτο. Κατώρθωσες νὰ περιέλθῃ ὁ πῖλος μου τὴν σεβαστὴν ταύτην ὁμήγυριν καὶ ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃ σῶος εἰς χεῖράς μου!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΜΕ ΑΓΑΠΑ!

Τρία ἔτη, τρία ὅλα τὴν ἠγάπων, καὶ ἐκείνη
Μὲ ἐφόνευε σιγῶσα, μ' ἐτυράννει φρικωδῶς!
Ἀλλ' ἰδοὺ τὴν τρικυμίαν διεδέξατο γαλήνη,
Καὶ δὲν εἶμαι τώρα πλέον ὁ τῶν πόνων ἀοιδός.
Ἀνακρέοντος θὰ λάβω εὔμολπον, ἡδεῖαν λύραν,
Δὲν θὰ καταρῶμαι πλέον, δὲν θὰ βλασφημῶ τὴν Μοῖραν.

—

Πῶς παρῆλθον τρία ἔτη! Πόσα δάκρυα καὶ πόνοι
Εἰς διάστημα τοσούτῳ ἀπελπιστικῶς μακρόν!
Ἀλλὰ τώρα; τώρα πλέον δὲν φρονεῖ καθὼς ἐφρόνει.
Ὦ! ἂς λησμονήσω τώρα τῆς ὀδύνης τὸν καιρόν.
Μ' ἀγαπᾷ ὁ ἄγγελός μου· μ' ἀ γ α π ᾷ! τί ἄλλο θέλω;
Εὐχαριστηρίους μόνον εἰς τὴν μοῖραν μου θὰ στέλλω.

—

Μ' ἀγαπᾷ! μοὶ τὸ ὡρκίσθη μυριάκις ἡ Θεά μου.
Μ' ἀγαπᾷ! τί εὐτυχία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νῦν!
Τώρ' ἀπέρασαν, παρῆλθον τ' ἀτελεύτητα δεινά μου,
Ὦ! εὐδαιμονίαν τώρα δὲν αἰσθάνομαι κοινήν.
Ἵπταμαι εἰς τοὺς αἰθέρας! δὲν πατῶ τὴν γῆν τῶν πόνων.
Τὴν ὑψήλιον κατέχω μὲ τὸν ἔρωτά της μόνον!

—

Εἰς τὸ ἐφεξῆς θὰ ψάλλω τὰ παρθενικά της κάλλη,
Θὰ ὑμνῶ τοὺς ἀσπασμούς της, τὴν ὡραίαν της ψυχὴν,
Θὰ μὲ περιπτύσσ' ἡδέως ἡ ἁγνὴ αὐτῆς ἀγκάλη,
Καὶ θὰ ἔχομεν οἱ δύο μ ί α ν μ ό ν η ν τὴν εὐχὴν,
Θὰ εὐχώμεθα ταχέως ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἑνώσῃ.
Ἤτοι τὴν Ἐδέμ του πᾶσαν....τὴν Ἐδέμ του νὰ μᾶς δώσῃ!

—

Ἀλλά... πόσον παραφέρει ἡ μεγάλη εὐτυχία!
Δὲν προσβλέπει τις ἐμπρός του ἀπὸ τὴν πολλὴν χαράν.
Ἄδω νῦν ὡς ὁ κοχλίας ἐν τῇ τοῦ πυρὸς ἑστίᾳ,
Καὶ ἐγγίζουσαν δὲν βλέπω δυστυχίαν φοβεράν!..
Εἶμαι δυστυχής! Ἐγράφη εἰς τῆς Μοίρας τὰ βιβλία
Τὄνομά μου, καὶ πλησίον: «αἰωνίως δυστυχία»!

—

Δὲν γελᾷ τὸ πεπρωμένον... δὲν μαλάσσεται ἡ Μοῖρα!
Μ' ἀγαπᾷ καὶ τὴν λατρεύω· ἀλλὰ τοῦτο... δὲν ἀρκεῖ!
Εἶν' ἑρμητικῶς κλεισμένη ἡ τῆς εὐτυχίας θύρα,
Καὶ ἡ Μοῖρα μοὶ φωνάζει: «μὴ ἐλπίζεις ὡς ἐκεῖ»!
Δεσμὸς ἄρρηκτος... Θεέ μου! τὴν κρατεῖ δεδεσμευμένην...
Συνεκίνησα ἐ κ ε ί ν η ν, ἀλλ' οὐχὶ τὴν εἱμαρμένην!

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Φάληρον — Τάληρον

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἀρίστη περιουσία ἐστὶν ἡ τιμή.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶμαι, ἤμην καὶ θὰ εἶμαι
Τῶν χριστιανῶν τιμὴ,
Καί τοι μόνον μαρτυρίου
Ἁπλοῦν ὄργανον εἰμί·

—

Ἂν τὸ τρίτον τοῦ δευτέρου
Νὰ προτάξῃς πειραθῇς,
Εἰς τὰ δάση τῶν ἀρχαίων
Θὰ μὲ ἴδῃς παρευθὺς·

—

Εἶμαι ἄσχημος τὴν ὄψιν,
Κ' εἶμαι τοῦ Ἑρμοῦ υἱός,
Εἰς δὲ τοὺς ἀρχαίους μύθους
Εἶμαι καὶ ἐγὼ Θεός.

Π. Ε. Α.

ΓΡΙΦΟΣ.